

te worden. Hij had een verlangen kunnen hebben naar ruimte van land en hemel. Er zou een heimwee naar Barbizonsche sfeer kunnen leven in zijn hart, als hij in zijn jonge jaren buiten of in een kleine stad was opgegroeid.

Op zijn zesde jaar echter was de kleine Ignace Henri Jean Théodore reeds Pariijzenaar. Geboren in Grenoble (14 Jan. 1836), in het tweede huwelijksjaar van Jean Théodore Fantin met het aangenomen kind van gravin Zoloff, een geboren prinses Kourakine, kreeg hij zijne opvoeding in Parijs op de broederschool van de rue Saint-Benoît. In de wijken van den linker Seine-oever woont hij nu verder zijn geheele leven, met een betrekkelijk korte onderbreking aan den rechter Seine-oever. Hij haast zich spoedig terug naar zijn geliefde rive-gauche, waar hij in de rue des Beaux-Arts, no. 8, van 1868 tot aan zijn dood (25 Aug. 1904) zijn atelier had.

Het verlangen naar het land was echter niet levend in hem. Op zijn 17de jaar schildert hij een klein landschapje van Montmartre, maar daarmee is zijn landschappelijke belangstelling, scheppend tenminste, vrijwel uitgeput. Reizen doet hij zelden. Drie malen is hij op uitnoodiging van vrienden naar Engeland gereisd (1859, op aandrang van Whistler en diens schoonbroeder Seymour Haden; 1861 en '64 naar het echtpaar Edwards in London). In 1876 is hij kort in Bayreuth, om den Ring der Nibelungen te hooren. Ook in België en Holland reisde hij toen. Doch als op 16 Nov. 1876 het huwelijk van Fantin met de schilderes Victoria Dubourg wordt gesloten, dan is het verder zoo goed als gedaan met reisavonturen. Voortaan verlaten zij Parijs slechts om elk jaar drie maanden te verblijven op het buitentje van zijne vrouw te Buré (l'Orne), waar vele van zijn bloemstillevens zijn geschilderd. Het feitelijke van de levensgebeurtenissen beperkt zich dus, evenals bij Verster, tot slechts enkele data. (Ook het leven van Corot is uiterlijk zonder accidenten voorbijgegaan).

Voor het contemplatieve leven bleek Fantin te zijn bestemd. Zijn behoefte aan het besloten, afgezonderde leven had hem niettemin tot harts-tochtelijke bewogenheden kunnen vervoeren, waaraan Floris Verster in zoo felle mate onderworpen was. Doch Fantin was ook in dit opzicht een man van maat. Het leven was voor hem toegankelijk niet in de bewegingen maar in het stil-zijn. Verster kon als een fel reiziger zijn, op ontdekkingen uit, binnen zijn kamermuren. Hij kon de dingen in het licht tot een gloeiend bewegen brengen; tulpen in een vaas kon hij zien als een bundel uitbrekende vlammen met de beweging van een lichtschicht door de toppen. Fantin is nooit binnen de kamers tot die bewegingen en bewogenheid gekomen. De mogelijkheid om in zich zelf tot klaarheid te komen was voor hem pas aanwezig tegenover dingen en menschen in rust; hij hield niet van hetgeen in actie was.

Zijn kracht, doch tevens zijne beperking, doet zich in deze duidelijke voor- en afkeer tegenover bepaalde levensverschijningen gelden. Het is